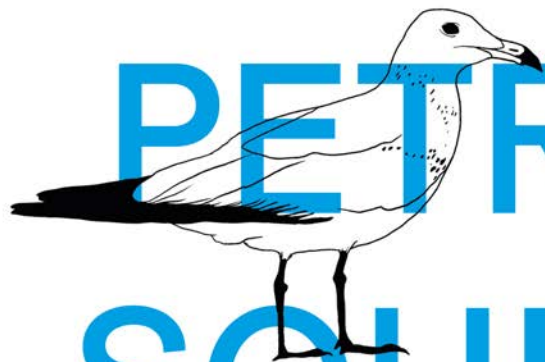
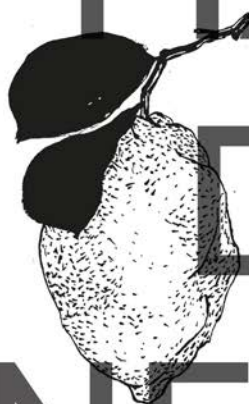

PETRA
SOUKU

POVÁ

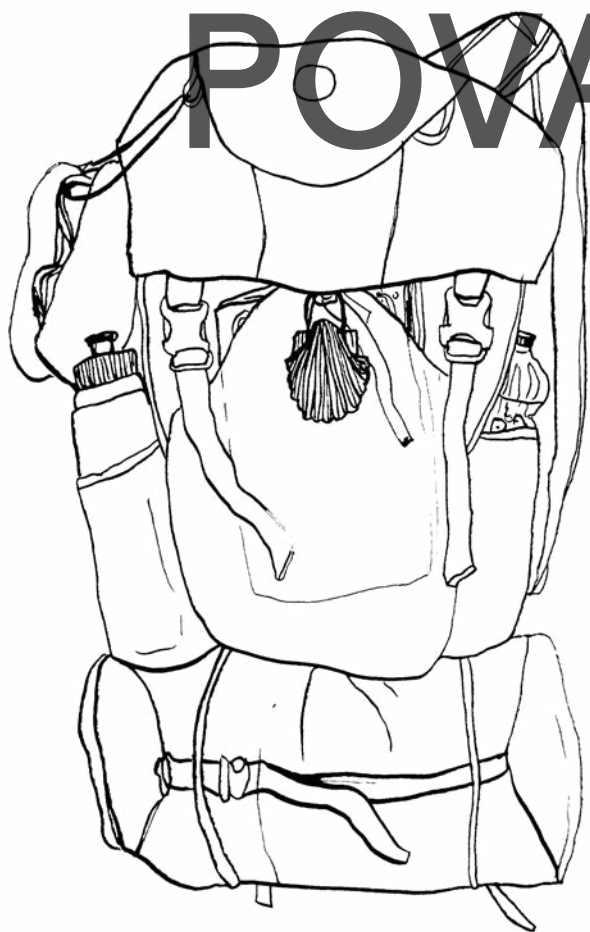
MARPA

DĚTI

NECHCE

HOST

PETRA SOUKU POVÁ

MARTA DĚTI NECHCE

BRNO 2024

© Petra Soukupová, 2024

Cover art and illustrations © Kateřina Kotyk, 2024

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2512-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2513-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2514-0 (MobiPocket)

DEN 1

Když se letadlo odlepí od země, zdá se ti, že slyšíš, jak dítě, co sedí za tebou, brečí. Ohlídneš se dřív, než si uvědomíš, že je to možná nevhodný, ale ono nebrečí, jenom vydává nějaký divný dětský zvuky, jedinej, kdo tu teda brečí, jsi ty. Naštěstí se to v tom hluku ztratí, můžeš si namlouvat, že brečíš, protože se bojíš lítání, ale zas tak moc se nebojíš, koneckonců mohlas jet autobusem, i to ti Hynek řekl, najednou nemáš klimatickou úzkost, klasická podpásovka. S nima jsi přece taky měla letět, a jistě, máš klimatickou úzkost, ale ten bus tam jede čtyřicet dva hodin a v noci se přestupuje v Lyonu, na to nemáš dost dnů dovolený, a jistě, jsi na to pohodlná, takže asi opravdu nemáš dostatečnou klimatickou úzkost. Na instagramu sleduješ cool matku s dvěma malýma dětma, která jezdí po Evropě všude vlakem, takže víš, že to jde, další důvod, proč se cítit blbě, jako by nestačilo, proč už se blbě cítíš. Jenže právě že nestačí, v tom to je, a ty jsi jenom pozérka, co třídí odpad, a na dovolenou pak letí letadlem. Aspoň skoro nejedíš autem. A nemáš děti. Takže vlastně

děláš dost. Tím tuhle úvahu obvykle uzavřeš a uděláš to i teď, znovu se soustředíš na svoje trápeníčko, i když už ses uklidnila a přestala brečet, a taky proto, že letadlo už tolik neřve a ty nechceš, aby tě někdo slyšel.

Co to je za nápad? řekne Hynek, když to vyslovíš poprvý, takovým tím tónem, jestli ses nezbláznila.

Už o tom přemýšlím dlouho, řekneš a on se ušklíbne, protože ví, že lžeš, nikdy jsi o tom nepřemýšlela a on to ví. Nikdy tě nelákalo jít několik dní v kuse krajinou s batohem, už když se z toho tak před pěti lety stala móda a Linda to chtěla jít, tak se ti moc nechtělo, proč bys měla jít na pouť do Santiaga de Compostela. Už jenom to slovo pouť, my s Lindou přece nejsme nějaký poutnice, ne, ježiš, je to normální výlet, akorát prostě půjdeme s báglaama hezkou krajinou. Takže jsi to tehdy Lindě odkývala, akorát že pak jsi poznala Hynka, už jsi nebyla singl holka s žádnýma plánama na léto a Linda pak začala řešit ty děti a mezi ní a tebou se to posralo, takže z toho nebylo nic a od té doby tě to ani nenapadlo.

Až do minulýho týdne, kdy cestou z práce vidíš na sítích něčí příspěvek o tom, jak to šel, a jasně, je to pěkná krajina, ale hlavně tam ten člověk (zajímavý, kdo to byl, to si nezapamatuješ) píše o tom, co to pro něj znamená, jak to není jenom procházka s batohem, jak je to vlastně úplná duchovní cesta, jak mu to změnilo život, jak nevěděl co dál, a po té cestě to najednou ví a všechny tyhle kecy. Neděláš deset let v reklamce, abys nevěděla, že to jsou jenom kecy, ale i tak se tě to nějak dotkne, jistěže víš proč, na to zatím nemyslet, radši si o Santiagu vyhledáš pár dalších článků a líbí se ti to čím dál víc. Být několik dní úplně sama. Rozmyslet si, co dál. Hlavně si rozmyslet, co si chceš rozmyslet. Máš Hynka,

miluješ ho, máš práci, kterou máš ráda, máš život, kterej se ti líbí. Co chceš vlastně řešit? Asi je to nesmysl, stejně nemáš dost dovolený, máš nahlášený dva týdny, z toho týden spolkně dovolená s dětma a pak jste si s Hynkem říkali, že byste asi jeli na prodlouženéj víkend do Berlína, takže co vymýšlíš. Tak třeba příští rok.

Jenže pak sedíte s Hynkem po večeri, talíře pořád na stole, dokud nevstaneš a neuklidíš je, tak budou ležet na stole klidně do rána. Hynek se, co se týká péče o domácnost, naprosto vyčerpá v těch týdnech, kdy máte děti.

Když nejsi unavená z práce, tak ty talíře hned uklidíš, když jsi unavená nebo ještě musíš pracovat, tak je uklidíš ráno, už nemá cenu se o tom dohadovat. Ježiš, Mimi, přece tady na sebe nebudeme ječet kvůli talířům, Hynek pokaždý nasadí takovej otcovskej tón. Navíc on ty tousty a salát udělal, takže je to úplně spravedlivý, že to potom uklidíš ty.

Mimi, řekne teď Hynek, zatímco ty uklízíš nádobí do myčky, co ta dovolená?

Co co? řekneš ty, bavili jste se o tom už na jaře, že pojedete do stejného rezortu jako loni, dětem se tam líbilo a jídlo bylo super a taky to bylo celkem nedaleko z letiště. A Hynek řekl, že asi jo a že to teda zarezervuje, a tys mu to odkývala. A jo, pak už ses na to nezeptala, ale nebyla v tom žádná schválnost, ty máš svý práce dost a nejsi Hynkova sekretářka, dobře, tak je v tom asi trochu schválnost, protože sis na to od té doby rozhodně párkrát vzpomněla.

No jestli to zarezervujeme.

Ještě jsi v klidu, takže řekneš, jo, tak to zarezervuj, i když v tu chvíli už ti bleskne hlavou, že bys možná nemusela jet.

Jasně že nemusíš, jenom prostě vždycky jedeš, už se s tím počítá, a proč by ne, sice nejsi jejich matka, ale společně jste rodina, tak jezdíte na rodinný dovolený, přece.

Tak to můžu otevřít u tebe? zeptá se Hynek a už sahá pro tvůj notebook. Jasně, jeho počítač je nahoře v ložnici, kdežto tvůj leží na stole (protože jsi před večerí pracovala), tak kývneš a on si ho otevře a začne to hledat, načež po chvíli řekne: Hm, tak tam už není volno.

Nepřekvapí tě to, ale opravdu si v tu chvíli nepomyslíš, že to měl zarezervovat dřív a ne čtrnáct dní před odletem, pomyslíš na to, že tam měli výbornou citronovou buchtu politou takovou polevou, kterou jsi jedla ke každému snídani, škoda.

Sedneš si k němu a začnete hledat jiný možnosti, od loňska zřejmě zdražili, bylo by asi divný, kdyby ne, je to šileně drahý, podobnej rezort, jaký jste měli loni, stojí pro vás čtyři sto dvacet tisíc.

Šílený, zhodnotí to Hynek, ale vypadá to dobře, ne?

Jo, souhlasíš.

Tak já to asi koupím, jo?

Jo.

A už víš, co teď přijde. Protože sedíte u tvýho počítače, kde máš zadanou svoji kartu, tak se to prostě zaplatí za tvý peníze a Hynek řekne: Já ti to pak pošlu, jo? A ty mu to budeš muset připomínat a on ti to pak pošle, takže vlastně o nic nejde, jenže jde. V týhle situaci nejste poprvý, stokrát se něco platilo z tvých peněz a stokrát Hynek řekl, já ti to pak pošlu, a dvěstěkrát ses toho musela dožadovat, svých peněz. A už jsi taky párkrát Hynkovi řekla, že tě to strašně sere, nemáš nic proti tomu zaplatit to v tu chvíli ty, ale proč

ti ty peníze nemůže poslat třeba ten den nebo další den nebo prostě tak, abys ho nemusela skoro prosit?

Mám toho moc, to je fakt takovej problém mi napsat, pošli mi ty prachy, dělá Hynek, že nechápe. Říkám ti to teď podruhé, dlužíš mi šestnáct tisíc za nedoplatky za plyn, řekneš v tu chvíli a Hynek se zatváří nespokojeně. Fajn, posílám ti to teď, udělá to a je to, proč z toho děláš problém? Já toho mám moc, prostě jsem na to zapomněl.

Jo, to je jasný, řekneš opravdu chápavě a vlastně tomu i věříš. Sice to nechápeš, ale víš, že takovej je, nedělá to schválně, nechce tě okrást, bože, tak proč z toho teda děláš problém?

A když ti to tak vadí, proč teda neřekneš: Počkej, tak já ti skočím nahoru pro tvoji kartu, ať ji tam můžeš zadat, ani: Tak tam dej platbu pomocí příkazu a nemusíš řešit kartu. Je docela možný, že by v tom neviděl problém. Přece je to celý o komunikaci — řekl by ti, když mi to neřekneš, tak to nevím. Ale tys mu to přece říkala stokrát a nic, tak jaká komunikace?

Akorát byste se začali hádat. A ty se s ním nechceš zase hádat, poslední dobou se hádáte pořád, dřív to přece nebývalo tak často (nebo jo a jenom to nechceš vidět?). Co je ale pořád stejný, nedokážeš ho přeargumentovat, nakonec by ses ještě musela omlouvat, copak tě Hynek chce okrást? Nebo o co jde? To vážně nechápeš, že má na starosti tolik věcí, že prostě celý dny nemyslí na to, že ti má vrátit pár tisíc?

A tak koukáš na Hynka, jak tam kliká ty údaje a pak se tě zeptá: Máš někde uložené čísla pasů dětí? Máš, najdeš mu to, už myslíš, že neřekneš nic, a najednou se slyšíš, jak říkáš:

Víš... já jsem přemýšlela, že bych letos nejela.

Cože? dívá se na tebe překvapeně. Proč?

I ty sama jsi překvapená, opravdu jsi to řekla? Kvůli tomu, že se s ním nechceš dohadovat o penězích? Je tohle správný důvod pro to, abys šla někde v cizí zemi dva týdny s batohem na zádech? Jistěže není, je to úplná blbost. Ale znovu si v té chvíli vzpomeneš na ty nadšený komentý lidí, co jim tahle cesta dala, skoro se tím sama pobavíš, možná že po týchle cestě budeš umět říct: Hele, mojí kartou to prostě neplatí a pak nemusíš myslet na to, že mi to máš poslat.

A tak to poprvý řekneš nahlas: Šla bych na pouť do Santiaga.

Kouká se na tebe úplně šokovaně: Co to je za nápad?

A tak mu to začneš vysvětlovat, neděláš zbytečně tolik let v reklamce, takže to dokážeš chvíli okecávat, ale taky spolu nežijete měsíc, takže ti vůbec neuvěří. Už vidíš, jak je nasranej, a ty začneš bejt defenzivní, skoro se omlouváš, láká tě to jít takhle někde sama, a přitom to není žádný čundr se spaním pod širákem, víš co, to by mě nelákalo, ale tady jsou ty ubytovny a celý je to skvěle značený, žádná divočina. Ale jediný, čeho se Hynek chytne, takže ty s náma s dětma prostě nechceš na dovolenou. Dobře.

Ale o dětech to vůbec není, jenže to otvírat nebudeš, je to jenom o tobě (a možná taky o něm, ale to už vůbec otvírat nebudeš).

Tak to není, řekneš jenom.

A jak to teda je?

Pokrčíš rameny, už o tom přemýšlím dlouho, řekneš.

Hynek se ušklíbne a zaklapne počítač, no tak jo, tak to tady nemusíme vybírat dovolenou společně.

Ale já ti to klidně pomůžu vybrat.

Já to zvládnou, ty si naplánuj svoji dovolenou.

Hynku... řekneš mile, přestože jsi naštvaná, proč se hned uráží. Ale cos čekala, kdybys o tom vážně uvažovala, tak by sis to připravila a podala to nějak líp, a zároveň jsi naštvaná, proč bys to měla podávat nějak líp, ale jak líp, říct to půl roku předem? O co jde? Že bude s dětma v rezortu sám? Co je na tom takovej problém? Nejsou už malý, nemusí je oblíkat a krmit, Viki je skoro pořád na mobilu a Bertík bude blbnout v bazénu a pak hrát hry na konzoli, už loni to tak bylo a byla to pohoda, přečetlas během toho týdne dovolený tři knihy a Hynek taky, a teď z toho tady bude dělat bojovku.

Ještě to chceš zachránit, tak řekneš: V srpnu máme tu vodu, tam přece jedeme všichni.

A tam teda pojedíš? Nebo taky čtrnáct dní předem řekneš, že ne?

Tak o to jde? Že jsem ti předem neposlala písemnou žádost, abys ji schválil?

No tak jestli se chceš bavit takhle, tak to fakt nemá cenu... řekne Hynek otcovsky a tragicky.

Ne, nechci, řekneš. Jenom nechápu, proč je to takovej problém. Děti už se zabaví skoro samy, tak co.

Ale o to nejde, to je jasný, mávne rukou, že bys mu to i uvěřila.

A o co teda jde?

Zavrtí hlavou, nechápu, že to nechápeš.

Ne, nechápu.

Tady nejde jenom o tebe. Co si budou myslet děti?

Co by si myslely?

No že je to divný, když s náma nejedeš na dovolenou.

Vůbec si nemyslíš, že by to děti řešily, v zimě taky byli jednou lyžovat bez tebe, kvůli práci jsi nemohla, a Bert to vůbec neřešil a Viki řekla: Já taky nechci jet, můžu taky zůstat doma? A to bylo všechno. Jedinej, kdo to možná řešil, byl Hynek, každej večer ti psal, jak je udřenej a jak je to s oběma dětma náročný, takže si myslíš, že i teď jde o tohle. Ale na letní dovolený nemusí dětem zapínat lyžáky a nosit lyže a hlídat je, aby se neztratily na sjezdovce.

Bude jim to líto, dodá.

To si taky nemyslíš.

Tak já jim to vysvětlím, navrhoneš. Vždyť o nic nejde, na lyžích jste taky byli jednou letos sami, přece. A na konci srpna jedem na tu vodu.

Díváte se s Hynkem na sebe, není jedinej, kdo toho druhýho zná, víš, že to jenom zkouší, jenom chce, aby ses cítila blbě. Možná kdyby přiznal, že se mu nechce o děti týden starat sám, tak by tě to obměkčilo a nakonec bys jela, ale na tohleto citový vydírání naskakovat nebudeš.

Jasně, o nic nejde. Kašli na to.

Ne, tak mi řekni, o co doopravdy jde?

Ale neřekne, definitivně vstane a odejde z místnosti. Ty zůstaneš naštvaná sedět, přisuneš si ten počítač, shodíš okno s těmi zájezdy, ale ještě předtím ten vybraněj pošleš Hynkovi do mejlu, ať to nemusí hledat znovu (patrně to neocení, ale myslíš to v dobrým), a začneš se poprvý vážně zabývat tím, že bys na tu cestu opravdu jela. Jedna cesta vede po pobřeží oceánu, na první pohled se ti tak líbí, že víš, že zrovna tuhle by sis vybrala. Najednou ti dojde, že půjdeš, a úplně se toho lekneš. Protože teď to teprve bude zajímavý. Protože doteď to byl zatím jenom nápad, víš, že Hynek čeká

na to, že za ním přijdeš a uznáš, že to byla blbost, a dokud to neuděláš, tak bude uraženej. Ale ty jsi přece taky uražená, neustoupíš, no ale zároveň přece nebudete celých těch čtrnáct dní, který zbývají do dovolený, mlčet (teda ne že by to bylo poprvý), takže nakonec vstaneš. Tak se prostě pořádně pohádáte, vysvětlíte si to a bude to lepší, jasně že Hynek neřekne, tak si to hezky užij a já si to užiju s dětma, ale třeba aspoň pochopí, že to myslíš vážně.

Jdeš za ním do ložnice/pracovny, kde Hynek sedí u počítače a hraje tu svoji hru, sedneš si na postel a chvíli se díváš, jak chodí v tmavých chodbách a střílí. Podle toho, jak střílí, poznáš, jak moc je nasranej, a teď je nasranej dost. A taky mu to nejde, po chvíli to vztekle vypne, sundá sluchátka a otočí se k tobě.

Jsou to takový ty chvílky, kdy vůbec nechápeš, jak ho můžeš milovat, když se na tebe teď koukne jako cizí, ta jeho tvář (která se ti obvykle tak líbí, přestože dobře víš, že někteří lidi v tvém okolí si myslí, že to není hezkej chlap) je zkřivená vztekem.

Co tady sedíš? Víš, že to nesnáším, když hraju.

Hynku, tak mi prostě řekni, co ti vadí.

Já už jsem ti to řekl.

Ještě teda budem dál hrát tuhle hru, pomyslíš si a naseře tě to. A když jsi naštvaná, máš víc odvahy, někdy máš všechnu odvahu světa.

Dětem je to úplně jedno, jestli nepojedu, takže je to proto, že se o ně budeš muset starat sám. Já to chápu...

Ne, nechápeš nic, o to nejde, jsou to můj děti a já se o ně postarat umím, nebo ty si myslíš, že tě s sebou chci jako chůvu nebo co?

Ne... jenom chápu, že když je na ně člověk sám, tak je to náročnější.

Ale houbeles, nejsou to mimina a nehodlám je brát na ferraty. Válet se u moře nebo u bazénu s nima fakt zvládnou sám.

Trochu tě to zaskočí, teď už mu snad opravdu věříš.

Tak co teda? Že ty nemůžeš jet nikam sám? Vždyť můžeš...

Zase zavrtí hlavou a vzdychne nad tebou, tyhle ty otcovský momenty nesnášíš.

Já jezdím s dětma na dovolenou rád. Jasně, ty nemáš děti, takže můžeš jet sama. Ale je vidět, jak o tom přemýšlíš.

Ano, přesně jako otec, co vychovává malý dítě, cos čekala, když sis našla staršího chlapa. Možná nic tak zvláštního, ale tohle teda ne, jak zpívá Mňága v nějaký starý písničke.

Jak? Že jeden týden (spíš dva, jak jsi koukala na tu trasu) v roce chci bejt sama? To je tak hrozný? Vždyť jinak jsem s váma furt... normálně... i na dovolený, vynechala jsem jenom jednou ty lyže... Už se zase obhajuješ, proč?

Tebe to fakt ani nenapadlo, co?

Teď už vážně nevíš, a vlastně tě to ani nepřekvapuje.

No tak mi to řekneš?

Ještě si nechá chvíli pauzu, asi aby ti to mohlo dojít, nejradši bys na něj začala křičet, kdo se tady chová jako dítě? Ale nechceš to ještě víc pokazit, tak čekáš, až on milostivě řekne: Víš, já bych třeba na takovou cestu jel rád s tebou.

Tak to tě opravdu nenapadlo ani na vteřinu. Ale asi mělo. Na citový vydírání naskakovat nechceš, ale stejně naskočíš, jsi špatná partnerka, ani tě nenapadlo, že byste na takovouhle cestu jeli spolu. A když to teď Hynek řekl, vůbec nic se ti na tom nelíbí. Vždyť on nesnáší i procházky po městě,

pokaždý je protivnej, a taky už dávno nejste pár, co by spolu chtěl strávit nepřetržitě třeba dvanáct dní jenom sami v krajině, ne, to si vážně nedovedeš představit, byli jste vůbec někdy takovej pár? A tohle sis vymyslela sama, jenom pro sebe, takhle ve dvou by to vůbec nemělo cenu — a to ani nevíš, jakou cenu to vlastně má mít.

Zmůžeš se jenom na: Jo?

Ano, to je překvapení, že partneři by chtěli strávit dovolenou spolu.

Už je zase hnusnej, ale možná má pravdu, ne? To tě ani nenapadlo.

Nemyslela jsem, že by tě něco takovýho zajímalo.

No to jsem já nevěděl o tobě. Ale zajímalo. Proč by ne? Ale víc by mě prostě zajímalo bejt s tebou. Ale tebe ne, tak to se nedá nic dělat.

Už je zase tragickej, ale třeba to fakt myslí dobře, chce s tebou bejt, a ty nechceš, takže se cejtíš blbě. To jsi opravdu tak sobecká, že tě to ani nenapadlo?

Vždyť pak máme ten Berlín, vzpomeneš si s úlevou, tam přece budeme spolu.

Jo, jasně. Máš pravdu. Užij si svoji dovolenou, já si to užiju s dětma a pak máme Berlín, to bude bezva, říká Hynek, ale myslí si opak a ty to víš.

Ne, tak pojed', řekneš, půjdeme do Santiaga spolu. Ale to nejde, víte to oba, už je naplánovaná dovolená s dětma, jenže jsou to jeho děti a tvoje ne, ty nemusíš, sám to řekl. Takže se na tebe jenom zklamaně podívá a pak si znovu nasadí sluchátka.

Hynku...

Ne, dobrý, Mimi, nech už to bejt. Já to chápu (nechápe).

Tak to naplánujem na příští rok.

Tak jo, zapne si tu hru.

Ne, vážně, tak to se mnou pojd' naplánuvat. Skoro abys ho prosila, aby s tebou plánoval něco, o co vůbec nestojíš.

Na to je čas. Chci teď chvíli hrát. Mám toho po dnešku v práci dost, lidi byli jak šílený, potřebuju si trochu orazit. Otočí se od tebe a tím ta diskuze skončila, ty tam nakonec opravdu sedíš jako dítě, na který se rodič zlobí, a uděláš přesně to, co hodný děti dělají — jsi hodná a snažíš se.

Jdeš dolů a douklidíš kuchyň, dáš prát nějaký prádlo a nakonec upečeš k snídani bábovku, kterou má rád, pověsíš to prádlo a pak, když si jdeš lehnout a on pořád hraje, tak na něj čekáš v posteli, i když se ti chce spát. A když si jde konečně lehnout i on, pořád na tebe ještě nepromluvil, tak se k němu přisuneš a obejměš ho a on chvíli leží bez hnutí. Ještě pořád je možný, že se z tvýho objetí vyvine a ta jeho uraženost potrvá dál, ale nakonec se k tobě taky otočí a sáhne ti na prso a pak se potichu pomilujete a potichu jdete spát.

A ráno oba děláte jakoby nic a ty nemyslíš na to, že jste nic nevyřešili. A dokonce si myslíš, že on si myslí, žeš tu myšlenku opustila, ale přece by nekoupil ten zájezd a nic ti neřekl, ne, na to je to moc peněz, prostě to budete muset otevřít, až bude tu dovolenou rezervovat. Ale nic se neděje, a když tě pak naštve nějakou blbostí, neumytý nádobí nebo vypraný prádlo nechaný v pračce přes noc, i když jsi ho žádala, ať ho před spaním pověsí, tak si koupíš letenku do Porta a jdeš do nákupáku vybrat si krosnu. Vybereš si krásnou tyrkysovou, ale pak ji doma schováš do komory. Jsi úplnej partyzán přípravy na pouť, nebo spíš školáček, kterej nechce doma ukázat žákovskou. Ono je možná těžký určit,

kdo začal první, jestli Hynek coby nespokojený otec, anebo ty jako nezvedený děčko. Takže jdeš, vyndáš ji a necháš ji ležet v komoře jen tak. Aspoň to budete muset dořešit.

Ale pořád se nic neděje. Jistě, poznáš, že Hynek tu krosnu viděl, protože s tebou zase přestane mluvit, ale máte zrovna děti a taky chceš v práci dokončit, co půjde, abys na té cestě měla klid, jasně že s sebou nepovezeš počítač, dokonce si asi z mobilu smažeš pracovní mejl. Takže toho máš hodně a sedíš v práci párkrát i do sedmi, Hynek na tom před dovolenou není o nic líp, tak není moc prostor to řešit, jste rádi, když stíháte uvařit dětem večeři a vyzvednout Berta na fotbalovým soustředění. A když se Hynek jednou zdrží v ordinaci, aby dořešil faktury, večeříš s dětma sama a řekneš jim to, ale nijak je to nezasáhne — jak jsi předpokládala.

Proč jako? řekne Viki zhnuseně.

Pokrčíš rameny, nějak mě to láká, ptají se tě na to všichni, nic lepšího jsi nevymyslela.

Mega nudný, řekne Bert. To možná bude, odpovíš, sama se toho bojíš, ale asi to k tomu taky patří.

A přivezeš nám dárek? zeptá se.

Jasně, to je samozřejmý, řekneš a myslíš to úplně vážně.

Taky se od dětí dozvíš, kam jedou oni (do Tuniska, takže ne tam, co jste hledali spolu), těšíte se? Jo, pokrčí rameny Bert. Ani ne, řekne Viki, to by ses divila, kdyby řekla něco jinýho. A nevádí vám, že s váma nejedu? zeptáš se pro jistotu. Oba zavrtí hlavou a ty jim to věříš.

Taky si sháníš věci podle lidí na internetu, co tam byli, blíží se den, kdy odlítáš, a ty si pomalu myslíš, že to teda Hynek asi nějak vzal. Sice o tom spolu nemluvíte, ale prozvozně se bavíte jakoby nic, i o tom jejich zájezdu, takže

opatrně doufáš. Sbalíš si krosnu, připadá ti těžká, ale radši ji nezvážíš, stejně s sebou nemáš nic, co bys mohla vyndat. A den před odjezdem se Hynka večer zeptáš, jestli tě vezme na letiště, jasně, víš, že je to pro něj trochu zajíždka, ale zítra má ordinaci od desíti, takže by to akorát tak vyšlo. A ještě dodáš, ale já klidně pojedu sockou, aby viděl, že to od něj rozhodně neočekáváš jako samozřejmost.

Je to tvoje cesta, tak jistě dojedeš i sama na letiště, řekne ti na to.

A pak je z toho hrozná hádka a ty skoro nespíš, ráno dojedeš sama na letiště a pak brečíš v letadle, ale uklidniš se a po zbytek prvního letu se snažíš soustředit i na čtení. Linda ti doporučila — podle svých slov — skvělou knihu o seberozvoji, to se ti na takový cestě bude úplně hodit, ten název neřeš, to vůbec není o tom. Tak ten název, něco jako *Nebudte už nikdy obětí*, neřešíš, ale ta kniha tě vůbec nebaví, to bys mohla psát taky, tyhle motivační kecy, sepisování seznamů, co v životě chceš, co bys tam asi napsala, chci prostě být normálně šťastná? Chci mít chlapa, s kterým bude život dobře i bez dětí, který nechci? Chci každé rok odjet na zimu někam, kde je teplo, pokaždý jinam, a neřešit prachy a neřešit, že to lidem vadí?

No ale šťastná nejsi, takovýho chlapa nemáš (možná už nemáš žádnýho, ne, na to nemysli), prachy na to jezdit na Zanzibar taky ne, a když lidi řeší tvůj život, tak ti to vadí, takže co.

Přistáváte v Madridu, kde přestupuješ, jsi z toho trochu ve stresu, jistěže jsi už párkrát v životě přestupovala na nějakým větším letišti, ale vždycky s Hynkem. O nic ale nejde, jenom najít správné gate, to zvládneš i bez Hynka, protože

to zvládne doslova každý normální člověk. Jsou tady mračky lidí, ne jako v Praze, takže se během čekání na druhý odbavení dostaneš do stresu, jestli navazující let stihneš, máš tam jenom hodinu a čtvrt. Jsi z toho tak nervózní, že si nekoupíš ani pití a něco k jídlu, ráno jsi nejedla, je ti trochu blbě z hladu, možná bys tady mohla začít omdlívat, třeba by tě pak vzali přednostně.

Ale neomdlíš, letadlo stihneš, na palubě si koupíš předraženej sendvič, ani není dobrej, měla sis radši koupit pivo, na který máš chuť. Ale nebudeš pít alkohol v poledne, a navíc nalačno, jsi přece rozumná, dost na tom, že včera jste při té hádce vypili láhev vína, spíš ty, Hynek měl jednu skleničku a taky ti to řekl, jako kdybys nějak chlastala — ale třeba si to jenom nechceš přiznat a chlastáš, skoro každý večer sklenička vína, někdy dvě. A někdy žádná, klid, máš určitě hodně problémů, ale alkoholismus to (zatím?) není. Takže by sis klidně mohla dát pivo, aspoň by ses uklidnila a nebála se, že letadlo při vzletu začne hořet, třeba bys i na chvíli usnula, ale přesto si ho nekoupíš, co by si o tobě ty milé stewardky myslely (co asi, nic by si nemyslely, copak si tady nikdo nedává v poledne pivo, sama znáš ty historky lidí, co nenastoupí do letadla, pokud nejsou úplně namol, chudinky stewardky). Žvýkáš nespokojeně ten sendvič (přece ho nevyhodíš, když už sis ho koupila) a znovu přemýšlíš o tom včerejšku, třeba je doopravdy všechno špatně s tebou, vymýšlíš si tady blbosti (tu cestu), děláš vlny, místo abys normálně jela s Hynkem a dětma na dovolenou, a nakonec hlavně měla vlastní děti, protože o nic jinýho v životě přece nejde. Všechno by bylo vyřešený, hotovo. Co na tom, co chceš nebo cítíš ty. Nebo spíš necítíš.

Naštěstí je tenhle let krátkej, ani při přistání letadlo hořet nezačne, jsi v Portugalsku a můžeš se zabývat prakticky-ma věcma, na zavazadlovým pásu se tvoje krosna hrozně dlouho neobjevuje, až z toho začneš být ve stresu. Představuješ si, jak sháníš všechny věci znovu, tvoje oblíbený boty na běh, na takovouhle cestu musí člověk mít boty, na který je zvyklej, ne nový, nabíječku, všechno to oblečení, co sis koupila (zbytečně, mohla sis vzít jakýkoliv hadry z domova a ušetřit, ale když už máš tu hezkou krosnu...), nebo bys na tu krosnu čekala do zítřka a vyrazila až pozítří? Jenže to bys pak asi nestihla dojít až do cíle, a z toho, co jsi četla, tak dojít do Santiaga je naprosto zásadní, a taky nechceš měnit plán, ty tam chceš dojít. Ne, asi by sis někde v Decathlonu koupila všechno znovu, trudně uvažuješ o penězích a opět o celým tom nápadu, byla to blbost, celý je to blbost. Co tu vlastně děláš, sama, nikdo ti s ničím nepomůže, cizí letiště, cizí země, proč tu jsi, zase se ti chce brečet, a i když víš, že za to může nedostatek spánku a všechen ten stres (a možná i PMS, i když to čekáš až tak za tři dny), stejně si nemůžeš pomoci a cítíš, jak ti jdou slzy do očí. A teď se tu rozbřečíš jako malá holka, protože nemáš krosnu, jsi fakt nemožná.

V tu chvíli se krosna objeví a ty z toho máš takovou radost, jako kdybys vyhrála v loterii — všechno bude dobrý, všechno zvládneš, máš svoje věci, den je zachráněnej, co den, celej tvůj život je báječnej! Popadneš ji a mizíš z letiště. Venku se nadechneš, spíš chceš cítit moře, než že bys ho opravdu cítila, najdeš si cestu do hotelu, kde dneska spíš, a jdeš na metro.

Hotel je ošuntělej a stojí u hlavní silnice, kde jezdí i auto-busy, okno z tvýho pokoje vede přímo na tu silnici a je tu

hrozně málo světla. Nelíbí se ti tu, ale to je přece jedno, jenom tu přespíš, teď se chceš jít podívat do města, na ten most a vůbec na všechno, a vyzvednout si průkaz poutníka, kterej musíš mít, abys mohla přespávat v ubytovnách, ale hlavně ho mít chceš. Když si ho vyzvedneš, uděláš si první selfíčko (ve skutečnosti jich musíš udělat osm, než je jedno jakžtakž k něčemu, vypadáš dost bídne, jak jsi nespala, jsi taková šedá a pomačkaná, a jak jsi brečela, máš trochu napuchlý víčka, a jak sis včera nestihla umýt vlasy, tak je máš prostě hnusný).

Pak, přestože to byl hlavní účel, proč sis to selfíčko dělala, dlouho přemýšlíš, jestli si ho dáš na instagram, protože víš, že Hynka to našte. On teď přece musí doma sám zabalit a všechno zařídit, když jsi ho v tom nechala, zatímco ty si tu chodíš po Portu a máš pohodu. A jestli je to teď mezi váma špatný, tak ta fotka tomu určitě nepřidá — naopak, bude to od tebe brát když ne jako provokaci, tak určitě jako potvrzení toho, jak ses na něj (a na děti) vykašlala a teď jsi happy.

Ale vždyť jsi na takovýhle zásadní cestě, tak si to musíš dát na instagram, normálně tam dáváš i to, když třeba rozřízneš jablko a vznikne tvar srdce nebo když jsou hezký mraky, prostě cokoliv zajímavýho (a ani to ne), tak asi těžko můžeš vynechat něco tak zásadního, jako že máš svůj vlastní průkaz poutníka!

Takže to tam dáš a pak chodíš po městě, svítí slunce a je ti vedro, ale když už jsi postla tu první fotku, tak už je to jedno. Do storiček dáš ten most a pak i pivo, který si dáš k večeři, i tu večeři, i když je to jenom nic moc pizza, měla sis dát něco portugalskýho, ale na to ještě bude čas, zatím

ani nevíš, co je portugalskýho, a na instagramu to vypadá přesně tak, jak má — jako by sis to šíleně užívala.

Ve skutečnosti je ti po té večeři trochu špatně (celej den jsi skoro nejedla, takže jsi tu pizzu zhltna asi za pět minut, možná bys měla dávat na instagram tohle, rychložroutka, příspěvek do monstrikabaretu týhle doby) a jsi hrozně unavená a zároveň nervózní, jako by tě zítra čekalo něco jinýho než prostě jít pěšky s batohem. Cestu z města na pobřeží už sis našla, není to žádná raketová věda, pojedíš kousek metrem a pak tramvaj a pak už jenom půjdeš. Všude píšou, že je to skvěle značený, nemůže se nic stát, nejdeš na výpravu do amazonský džungle ani na vysokohorskej výstup, vůbec o nic nejde. Přesto tě to stresuje, ať už je zítra, takže se rozhodneš, že prostě půjdeš spát, beztak se jenom potřebuješ dostat.

Takže se v sedm večer odsuneš do hotelu, cestou vidíš doslova stovky šťastných lidí, jak si užívají života, ale jediný, co chceš ty, je, aby tenhle den už skončil — už nemyslet na Hynka, na práci, na to, před čím tady zbytečně a marně utíkáš —, a zároveň si uvědomuješ, jak je to smutný: tohle je první den tvýho dobrodružství (i kdyby malýho a nudnýho) a ty jdeš spát.

Ale jdeš, osprchuješ se a lehneš si ve svém smutným pokojíku (přestože pokoj je hnusnej, postel je božská, chvilka štěstí, když si lehneš, během chvilky cítíš, jak se ti chce spát). Slyšíš, jak se město venku teprve probouzí, a už se zase lituješ, fotka s průkazem má padesát sedm lajků, to je hodně, a i když víš, že Hynek ti lajk nedal, stejně se podíváš. Nedal.

A taky ti celej den nenapsal. Ty jemu přece taky ne (řekl by ti, já se doma balím, co bych ti psal, ty cestuješ přes celou

Evropu a ani nedáš vědět, jestli je všechno v pořádku, a měl by pravdu), takže nakonec napíšeš, ale po tom včerejšku ještě nedokážeš dělat, že nic, takže jsi stručná a věcná.

Jsem v Portu v hotelu, všechno ok.

Víš, že on taky napíše jenom ok.

Vidíš, jak se mu ta zpráva doručila, vidíš, že si ji přečetl, čekáš na to ok tak dlouho, až ti zhasne telefon. Vidíš odraz svý tváře v tý zhasnutý obrazovce, velký oči toho očekávání, znovu telefon probudíš, čekáš, znovu zhasne. Teprve po pár minutách ti dojde, že ti nic nenapíše.

Strašnej vztek, nejradši bys tu svoji zprávu smazala, ale i tak by po ní zůstala stopa, stopa toho, že zase dolejš, nemelas mu vůbec psát, možná je to tentokrát opravdu rozchod.

Třeba se to řekne v hádce tisíckrát a po tisíci první se to stane. Džbán, ucho...

Odložíš telefon, ležíš v pokoji, kde pořád ještě není tma, a z ulice slyšíš děti, na spánek je nesmyslně brzo, neusneš. Jestli je to rozchod, tak ty to teď vydržíš. Už dolejšat nebudeš. Ať už jde konečně do háje.

Stejně se rozbřečíš. Dopřele, proč pořád brečíš? Takhle navíc neusneš. Musíš se uklidnit. Už nejsi daleko od toho, že vstaneš, přiblížíš se, půjdeš do lobby (silnej výraz, je to prostě taková místnůstka s recepcí a nápojovým automatem), koupíš si tam ještě jedno pivo a pak vyjdeš před hotel a tam si dáš cigaretu a vypiješ to pivo.

Krabičku cigaret sis ráno při čekání na tramvaj koupila po nějakých třech letech. Občas si dáš jednu od Hynka, ale svoje vlastní cigarety už si nekupuješ. Ale tyhle sis koupila, aby sis tu svoji cestu užila, představovala sis, jak si pokaždý

na konci dne dáš někde u kafe nebo u skleničky vína tu jednu cigaretu a bude to hezký.

Anebo jsi už ráno, když sis ji kupovala, věděla, že takhle to nebude? Že si je kupuješ, abys nějak zvládla celou tu situaci? Že to celý bude jenom o rozchodu s Hynkem?

Nevíš, ale nakonec právě proto nevstaneš. Nezačneš kvůli Hynkovi zase kouřit.

Ty ten rozchod zvládneš.

Chvilku si představuješ, co všechno si vezmeš z bytu (aniž by ses rozrušovala tím, kam přesně půjdeš, jak to bude s dětma nebo kdo a jak vyřeší ty peníze, který jsi přidala na rekonstrukci vašeho bytu), a někde u představy pokoje-vek, kterých máte asi třicet, usneš a spíš.

HYNEK

Už prostě neví, co po něm Marta chce. A celá tahle situace vznikla proto, že to neví ani ona. Myslí si, že když ji napadne cokoliv, tak on ji prostě naprosto podpoří, jako kdyby neměl právo s ní nesouhlasit nebo aspoň mít na věci svůj názor. Věci jsou daný, ostatně ona to tak nastavila, ona chce jet na pouť do Santiaga, zatímco on jede s dětma na dovolenou, jasně že nadšený z toho není, a proč by měl být? On by se asi nechtěl na čtrnáct nebo kolik dní sbalit a odjet si od všeho, od všech povinností pryč, jenže jeho by to ani nenapadlo, je přece dospělej člověk, kterej má vztah a děti. Ale to právě ona nechápe a pochopit to nechce, chce jenom, aby on pochopil ji, ať si usmyslí cokoliv a ať si dělá cokoliv.

A nechápe ani, jak je strašně únavný hádat se polovinu noci, jasně, ona si ráno sedne do letadla a odjede si na dovolenou, ale jeho čeká příšernej den, kdy musí dodělat všechny resty v ordinaci, sbalit se, sbalit děti. Bude muset na nákup nějakýho oblečení, Hana mu poslala mejl se seznamem, co dětem chybí, místo aby jim to koupila, když teď byly týden u ní. Ale jistěže chápe, je to jeho dovolená a jeho děti, proč by se ona měla starat o to, že Bertovi jsou malý sandály a Viki chce nový plavky nebo co to tam psala,

Hynek není idiot a dokáže děti sbalit k moři, jenom toho dneska prostě bude moc.

Takže vstane po čtyřech hodinách spánku, probudí ho Marty budík. Ani ji nenapadne, že on by třeba mohl spát ještě půl hodiny, nesnaží se být potichu, ani se na něj nepodívá. Hynek přesně neví, co ji tak strašně urazilo, on je každopádně naštvanej taky, už má těch jejích scén dost, takže se spolu vyhýbají v koupelně, v komoře i v kuchyni, když si oba dělají kávu. On si udělá i snídani, a když žvýká vajíčka a čte si v mobilu zprávy, Marta s tou svojí směšně barevnou krosnou odchází a ani ho nepozdraví, čemuž se Hynek vlastně nediví.

Najednou je zpátky v kuchyni.

V tom vzteku je částečně ošklivá, ale částečně i dost sexy. Škoda že s ní ty hádky nekončí usmiřovacím sexem, ale tímhle.

To mi jako neřekneš ani blbý čau? štěkne na něj.

Přemýšlí, že by jí řekl, vždyť tys přece taky nic neřekla, ale nemá čas a už vůbec ne sílu začínat nějakou další hádku, a než stačí cokoliv říct, Marta na něho znovu zasyčí: Nekoukej na mě takhle, jako kdybys byl můj otec!

Tuhle její figuru dlouhodobě nechápe, on je rozhodně dalek toho vidět ji jako svoji dceru (přestože se jako malá někdy chová), a navíc její otec je úplně jinej typ než on.

Čau, řekne teda jenom, úplně neutrálním tónem.

Zavrtí nad ním trochu hlavou, aby naznačila, jak jím pohrdá.

Čau. A odejde.

Šťastnej let, dodá ještě Hynek, ale odpoví mu už jenom prásknutí dveří. To taky nesnáší. Kdo tohle dělá? Děti.

Vrátí se k snídani, ale už to neprotahuje, má toho dneska moc, nakonec je dobře, že vstal dřív než na svůj budík, a jak se vsadí, tak oběd určitě nestihne, když má vyzvednout děti u Hany ve tři odpoledne. Ve tři, to je taky čas, vždyť je to její den, mají tam být do večera, on toho má v práci rozhodně víc, než stihne do tří.

Nemůžou jet tramvají? zeptal se jí včera, ale nemůžou, budou mít zavazadlo — s věcmi, který si berou od ní. Jako by u něho neměly plný skříň.

No to je jedno, vzal si čtrnáct dní, může to dodělat v ty dny, co přijede z Tuniska, než mají s Martou jet do Berlína. To se beztak o den odsune, asi těžko přiletí a ráno se jí bude chtít hned zase vyrazit. (Jasně že jo, proč by ne, řekla mu, ale on ji zná, bude spát do poledne a vyrazí tak maximálně večer, takže v Berlíně budou mít dva dny, to je její představa společné dovolené.)

Hynka bolí hlava, to je z toho, že se nevyspal, a s nechutí se pustí do papírování, který nenávidí, má to hodně výhod, že odešel z nemocnice a zařídil si svoji vlastní ordinaci, ale tohle je teda příšernej opruz. Naštěstí dorazí Pavlínka a pomůže mu. Jako mnohokrát předtím si vděčně uvědomí, že bez ní by to vůbec nešlo. Najít sestřičku, jako je ona, bylo jeho životní štěstí. Jenom kdyby její dítě nebylo tak často nemocný.

K Haně dorazí jen o deset minut později, a to především kvůli dopravě, i tak nad ním lehce znechuceně pozvedne obočí. Jsem věčněj štvanec žen, pro který nic, co udělám, není dost dobrý, i tak se na ni usměje, koneckonců, už jen zvládnout zbytek tohotohle dne a začne mu dovolená. Už si do čtečky stáhnul pět knih (a dva dlouhý odborný články),

pivo u bazénu, nic nemuset řešit, děti už jsou velký, každý rok je to větší a větší pohoda, už loni byla, těší se a nebude si to kazit.

Děti se nasoukají do auta, on naloží kufr (mají v něm cihly?), taky si sedne a nastartuje.

Takže, děti, začíná nám dovolená a my si ji užijeme. Odteď si jenom užíváme! Jasný? Žádný prudy, prostě pohoda.

Jo, odpoví jenom Bertík, bez nadšení.

Viki kouká z okna a tváří se u toho jako obvykle, tedy smutně.

Copak, Viki?

Nic, dobrý. Užívám si. Pohoda, řekne (možná smutně, možná ironicky).

Hynek teď nehodlá nic řešit, ostatně tohle není u Viki žádná novinka, zřejmě začínající puberta.

Tak asi nejdřív dáme ten nákupák, ne? Abysme to měli z krku. Můžem si tam dát zmrzku, co?

Na to už mu neodpoví ani jeden, ale asi proto, že Bert si zapnul tablet a Viki si dala na uši sluchátka. Ani to Hynka nijak nezkrší, prostě tam vlítnou, s Bertem koupí boty, Viki si půjde koupit plavky, on se staví v lékárně a drogerii pro nějaký věci, co má na tom seznamu, koupí dětem zmrzku a pojedou domů. Ještě obstarat něco k večeři. Jo, a on potřebuje nový šortky. A možná, když už budou kupovat ty boty, tak by si mohl nový koupit i on. Bože, to nenávidí. Neříkala Marta, že mu je objedná přes internet?

Jen stěží si udrží dobrou náladu při průjezdu městem (pátek odpoledne) a definitivně ho přejde, když pět minut po tom, co dojedou do nákupního centra, děti trvají na tom, že mají hlad a chtějí si dát suši.

Vy jste neobtěžovali?

Jo.

Jasně že jo.

Hm. A nemohli bysme nejdřív zařídit, co máme, a pak si dát něco k jídlu?

Ne že by neměl hlad, ale raději by se najedl v klidu až potom.

Ne.

Takže jdou na suši. Děti si naobjednají spoustu jídla, snědí tři kousky, už nechci, jsem plnej, ne, už nemůžu, takže to pak musí sníst on. Přezraný potom vyrazí s Bertem na lov bot, myšlenku, že by si koupil boty i on, už opustil, jediný, co chce, je odsud vypadnout. Bert si zkouší jedny boty za druhýma, malý, tlačí mě, velký, zouvají se mi, ne, nelíbí se mi, ne, tyhle taky ne, ne, tati, já bych si asi vzal ty starý?

Vyber si teď hned jedny a jdeme, neudrží se nakonec Hynek, nebo jedeš v teniskách.

Klidně! vystrčí Bert bradu, a Hynek tedy koupí ty, o kterých řekl, že jsou mu velký (nejsou), a jen s pobavením si všimne, že byly nejdražší ze všech.

Jedu v kečkách, opakuje Bert, ještě před pár lety by si tu lehl na zem a začal se svíjet vzteky, ale dneska ho Hynek uplatí pokémoníma kartama, je teda dost možný, že se začne svíjet vzteky, až si zítra ve čtyři ráno bude muset ty boty obout, ale na to Hynek zatím nemyslí.

Nechá ho v jakémsi obchodě s hrami, oběhne lékárnou, drogerii, tisíce opalovacích krémů na výběr, koupí pět s různými faktory SPF, vyzvedne Berta, vyzvedne Viki, té dal předtím tisícovku na ty plavky, teď má čtyři malé taštičky a na ruce chlupatý náramek, můžeme jet?

A co ta zmrzlina?

Aha, jistě, zmrzlina.

Domů dorazí v půl sedmé, Hynek si zmoženě udělá kávu, chvilku si dá pauzu, než začne balit. Bert si lehne na gauč a začne hrát na konzoli, Viki se zjeví v kuchyni, koukne do lednice, a co bude k večeři?

No jo, na to zapomněl (nebo možná nezapomněl, ale prostě už neměl sílu jít nakupovat potraviny, výsledek je stejný).

Tousty nejspíš.

U tebe máme furt tousty, tati, to je děsný.

Vždyť jste je měli naposledy... v neděli? To je pět dní.

No právě!

Hynek by asi nejraději řekl, že jednou za týden snad tousty nejsou takovej problém, ale Viki si zjevně myslí opak, takže nakonec řekne jenom: Tak aspoň že zítra už se naobědváte v hotelu.

Bezva.

Flákne s dveřmi lednice.

Hynek se pokusí odvést její pozornost.

Zlato, tak nechceš mi předvíst ty nový plavky, co sis koupila?

Já si žádný nekoupila.

Cože? A co sis teda koupila?

Trička nějaký. A lesk na rty a stíny.

Aha. A proč sis nekoupila plavky?

Neměli žádný hezký, no.

Hynek spolkně poznámku, jestli si teda v tom případě musela kupovat trička a šminky, a řekne jenom: Takže si bereš ty starý, jo?

Viki se zatváří naprosto zoufale.

Ne. To nejde. To fakt vůbec.

Chvíli se na sebe koukají. Hynek přemýšlí, co říct, Viki vypadá, že se rozbřečí.

A... jak si to teda představuješ?

No... asi budu muset do nějakýho jinýho nákupáku.

Hynek se na ni pořád upřeně dívá, proč to celý říká až teď? Jako do jakýho? Vždyť už jsme doma.

Já nevím! zakřičí Viki a rozbřečí se.

Hynek se na ni chvíli dívá, jak brečí, částečně mu to trhá srdce, jeho holčička pláče, částečně má hroznej vztek. Jo, měl asi jít s Viki, ale copak on umí poradit puberťačce, jaký si má koupit plavky? Marta by uměla. Určitě by ji dokázala přimět vybrat si už odpoledne a on by teď nemusel řešit druhou návštěvu dalšího strašnýho nákupního centra v jeden den. V tuhle chvíli si vzpomene na Marty fotku na instagramu, jak si teď někde chodí po Portu, jistěže viděl její fotku na instagramu, pohoda.

Zlato, tak je koupíme tam?

Viki jenom přidá na breku, mezi vzlyky ze sebe vypraví: Co když tam taky nebudou mít žádný hezký?

Určitě budou.

Ne, tati, kvílí, to nejde. To je strašnej risk.

Trochu ho to pobaví, že použije tenhle slovní obrat v této souvislosti. A čím déle pláče, tím víc u Hynka převažuje pocit lítosti. Podívá se na hodiny, dobře, tak se ještě někde mrknem.

Chci na Chodov, popotahuje Viki. (Jistě, je nejdál.)

Fajn, souhlasí Hynek, aspoň jim tam obstará tu večeři, do devíti jsou doma, v deset jsou zabalený a v posteli, od deseti do půl čtvrtý něco naspí. Ale musí vyjet hned.

Bertí, jedem ještě na Chodov.
Cože? Proč? (To tady teď nebyl nebo co?)
Hynek mu to vysvětlí, Bert se ani nehne.
Já tu počkám. Přivezete mi pizzu?
Hynek si povzdechne, nemůžeš tu zůstat sám.
Proč?
Mamka to nechce a mně to taky nepřípadá dobrý.
Jasně, nechal by ho tu třeba hodinu, ale ne přes dvě.
Navíc je večer.
Prostě to odlož a pojd'.
Už z toho, jak Bert odhodí konzoli, Hynek vidí, že je zle.
Já nikam nechci! A nepojedu!
Přitom si lehne na zem a trochu se svíjí. Bohužel čas,
kdy ho Hynek mohl popadnout, je pryč, nebude se tady
rvát s devítiletým klukem, když se to stalo minule, tak ho
Bert — samozřejmě nechtěně — kopnul do koulí.
Znovu pocítí záchvěv vzteku na Martu, všechno tohle
by bylo jednodušší, ona by tu s Bertem zůstala — nebo by
jela s Viki kupovat plavky. Vůbec o nic by nešlo. Prostě
by na to byli dva, ale tohle právě Marta nechápe, celou
podstatu partnerství.
Berte, vstaň, řekne zbytečně, jedem.
Proč já musím někam jet kvůli tomu, že Vikina je blbá?
Proč? To není spravedlivý!
Hynek se podívá na Viki. Ta okamžitě začne zase brečet.
Tak já teda nikam nechci! Tak já nebudu plavat, to neva-
dí! Nechci být nikomu na obtíž! (Ta věta Hynka zase dojme.)
A uteče do svého pokoje.
Bert se přestane svíjet a utře si nudli do trika. Posadí
se a dívá se na Hynka vítězně.

To teda jedem, a hned, řekne Hynek, jeho trpělivost je u konce. Za ruku ho vytáhne na nohu, áááuuu, tati!

Jdi se about, pošle ho. Bertovi už nejsou tři, pozná, kdy to má cenu a kdy už ne, takže jde. Hynek pak jde prosit Viki, která se mezitím stačila převlíknout do pyžama (asi poprvé v životě v půl osmý večer), aby teda jeli.

Cestou do nákupního centra neřekne v autě nikdo ani slovo, při zkoušení plavek se Viki ještě dvakrát rozbřečí, ale nakonec si koupí ne jedny, ale dvojce plavky (jedny z nich stojí osm stovek, ale Hynkovi už je všechno jedno) a pak se všichni nají v McDonaldu. Přitom si Hynek všimne zprávy od Marty, tak to je bezva, že je ok, on ale nemá nejmenší chuť jí psát, on ok není, začala ho příšerně bolet hlava a doma nic nesbaleno, děti neumytý a teď se tu cpou cukrem (neměl sílu jim odmítnout milkshake a colu), v deset v postelích rozhodně nebudou, i to by s Martou bylo snazší, vždycky to balení řeší s ní. Jistěže si nemyslí, že by to Marta s dětma uměla líp, protože je žena, takový idiot není, ale prostě je zorganizovaná a tyhle věci umí daleko líp než on, to je celý.

Doma jsou v deset, před jedenáctou děti v pyžamech, já neusnu, jak jsem nervózní, řekne Bert a usne. Viki přijde k němu do ložnice (zatímco on pořád balí) v půl jedený, že nemůže usnout, lehne si tam a okamžitě usne, on jde nakonec spát na gauč, na rozdíl od dětí opravdu nemůže usnout, přemýšlí o té včerejší hádce. Dobře ví, o co jde, Marta už to dítě chce, ale chce se z toho alibisticky vyvlíknout, je jako ta Viki, aby ji ještě nakonec prosil, on, kterej už žádný další děti nechce, ale takhle se dospělí lidi nechovají, na tohle on nepřistupuje. Uvažuje o tom, že jí to napíše, koneckonců

jela si tam přemýšlet a být sama se sebou (jo, tenhle ezokec fakt řekla), tak ať má o čem přemýšlet. Jenže Hynek nechce, aby věděla, že kvůli ní nespí, to by byla spokojená, to se jí líbí, když svýma hádkama vyvolá. Nenapíše nic, budík v půl čtvrtý, hlava ho bolí příšerně, dovolená začíná.

Když ráno čekají před domem na taxík, děti jako roztočilý zombie sedí na kufrech a zívají, ptáci zpívají, Hynek si dá rychlý cigáro a řekne si, že to teda ne. On toho má dost i tak, kašle na Martu. Ať si to užije.

DEN 2

Probudíš se tím, že v pokoji je strašně moc světla. Celý pokoj je doslova... nerada říkáš tohle klišé, ale zalitý sluncem. Bereš to jako dobrý znamení, než zjistíš, že je teprve pět třináct. Už rozhodně neusneš. Taky proto, že když jsi vzala do ruky mobil, hned vidíš, že se Hynek pořád neozval. Dobře, nebudeš to řešit. Ty dneska vyrážíš na svoji cestu, nebudeš si to kazit, nebudeš na to myslet, místo toho si znovu zkontroluješ, jak se z města dostaneš na pobřeží, kde už je ta značená cesta. Ne, pořád tam není žádný zádrhel, nic, z čeho bys měla být nervózní, a přesto jsi, nejradši bys hned vstala a vyrazila, ale to je nesmysl, dřív než v sedm přece vstávat nebudeš, ještě bys tu rušila ostatní hosty, místo toho nejdřív dlouho zkoušíš fotit to krásný světlo, ale na fotkách to pořád vypadá jako ošuntělý pokoj, na instagram to není, vzdáš to, na tu blbou knihu (jedinou, co tady s sebou máš) opravdu nemáš náladu, tak si vezmeš sešitek, že si budeš psát deník té cesty. Kdysi sis psala deník, mělas to ráda, a pak to prostě během let přešlo, ale teď tě na to přivedla

Róza, ona sleduje lidi, co chodí po světě a píšou z toho pak blogový příspěvky, a myslí si, že bys to měla udělat taky. Vnutila ti krásnej sešitek, nakonec jsi souhlasila, že si to budeš psát, ačkoliv víš, že z toho nikdy žádný blogový nebo jiný příspěvek nebude, jsi tady na dovolený, nejsi v práci a psaní vtipných a zajímavých (nebo se tak aspoň tvářících) věcí je pro tebe jenom práce.

Ale jako obvykle je ti blbý se na to vykašlat úplně, když ti Róza koupila ten designový (a jistě předražený) sešitek, takže — taky jako obvykle — to rozhodnutí, co si s tou situací počneš, jen odsuneš tím, že si zapíšeš:

*Let ok
průkaz poutníka — radost
pizza + pivo v centru
krásnej most
hnusnej hotel
brzo spát*

Aby sis to, pokud bys potřebovala, mohla vybavit, cos ten den dělala. Bohužel i při tomhle naprosto věčným zapisování si nejvíc uvědomuješ, cos v těch jednotlivých situacích cítila k Hynkovi (smutek, vztek, vztek, smutek, smutek, vztek), jako by to celý bylo jenom o něm. Nespokojeně sešitek zase uklidíš, a aby sis zkrátila čas, jdeš se osprchovat.

Když se vrátíš ze sprchy, máš na telefonu zprávu od Hynka: *Jsmo na letišti. Víki zvrací.*

I když si uvědomuješ, že vůbec nereagoval na tvoji zprávu, ani minimálním: díky za zprávu, natož aby se zajímal (ale on se schválně nebude zajímat, je to součást jeho „trestu“

za to, žeš i přes jeho nesouhlas odjela), a to tě štve, přesto cítíš, jak tě zaplaví úplná vlna štěstí (i to tě štve). Prostě toho měl Hynek včera hodně, neměl čas ti psát, lžeš si do kapsy a odpovíš, že je ti to líto — což je —, ale Viki zvrací na letišti skoro vždycky, takže tě to zároveň nijak zvlášť neznepokojuje, ale přidáš smutnýho smajlíka a dodáš: *Tak to zvládněte*.

Chvilku čekáš, jestli ještě něco napíše, ale nepřekvapí tě, že ne, koneckonců, informace o tom, jak on musí zvládat chudáka zvracející dítě, zatímco ty tam nejsi, byla předána. Samozřejmě že nemá čas si s tebou vypisovat, když řeší chudinku (ale to myslíš doopravdy, je ti jí líto, že se tak stresuje, až z toho zvrací) Viki.

Přestože v jeho zprávě není nic osobního, natož milého, je to kontakt, takže se nic neděje, nikdo se nerozchází, včera ses tím zbytečně trápila, nemusíš Hynka řešit. Cítíš, jak z tebe spadla ta tíha, s úplně jinou energií si oblečeš svoje zbytečně koupený krásný šortky, triko a mikinu, sbalíš svoji zbytečně drahou krosnu — ale sluší ti to —, takže to účel splnilo, nakonec se na sebe usměješ do koupelnového zrcadla a jdeš.

Vyjdeš před hotel, vzduch teď opravdu voní mořem a taky slyšíš racky, za chvilku jsi u moře, ne u obyčejného moře, u oceánu! U Atlantského oceánu jsi ještě nikdy nebyla, těšíš se a jdeš na metro.

Pak dojedeš tramvají na zastávku, odkud už musíš pěšky, připadá ti divný, že odteď už půjdeš přes dvě stě kilometrů pěšky, připadá ti to úplně nereálný a nemožný. Ale pak si řekneš, že to je možná tím, žeš ještě nesnídala, i když nemáš vůbec chuť, jak jsi nervózní, přece nepůjdeš úplně hladová. Takže si v náhodné kavárně objednáš kávu a kroasán, sedíš

na ulici (ošklivé) a tlačíš to jídlo do sebe, přestože nemáš vůbec chuť (i když ten kroasán je naprosto boží, přesně takový, jaký má být), jenom abys to snědla a mohla jít dál. Ale dál je pořád jenom spíš ošklivá ulice a pak industry zóna, ještě jsi nepotkala jedinýho dalšího poutníka, i z toho jsi nervózní, kde všichni jsou? Víš, že tahle cesta není tak oblíbená, ale že by po ní nešel vůbec nikdo? Udělala jsi nějakou hroznou chybu a jdeš úplně blbě? Nebo je tahle trasa tak hnusná, a proto po ní nikdo nejde?

Konečně se odtamtud vymotáš a jsi u oceánu, ale pořád je tu hnusná silnice, ale aspoň v dálce zahlídneš dva lidi s krosnama, to se ti uleví, ale pořád nejsi spokojená s tím, jak to tady vypadá. Představovala sis krásu, a je to tu jak někde v Itálii ve městě u moře, představovala sis, jak dojdeš poprvý k oceánu a bude to něco, budeš stát na pláži a koukat na tu nekonečnou vodu a raci tu budou kroužit a smát se, racky doslova miluješ, zblízka jsou jako namalovaný (tos možná četla jenom v nějaké básni, ale možná sis to vymyslela). Ale není tu nic hezkýho, ani jeden racek a pláž nic moc, takže jdeš prostě dál, později se zastavíš na hezčím místě a aspoň se budeš moct vykoupat, zatím máš pořád mikinu a od oceánu fouká.

Další poutník s batohem. Takovej děda... no, ve věku tvýho táty. Takže děda.

Lehce se na tebe usměje, potěší tě to, poutnická sounáležitost (haha), tys ale teprve začala. Jenže to on neví, najednou jsi na tom stejně jako tenhle pán, kterej podle stavu svýho oblečení a toho báglu už prošel celej svět.

Všechno bude dobrý. Už je. Není moc vedro a jde se ti dobře, nejdůležitější je, aby boty netlačily a batoh dobře seděl, a obojí je — po pár úpravách — v pořádku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Marta děti nechce.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.